

دعای مومنین برای ظهور/ تاثیر توجه خالصه به امام زمان (عج)

همان اندازه که تو به یاد امام باشی، او هم به یاد توست. نمی شود آدمی به یاد خدا نباشد؛ اما توقع داشته باشد که خدا مثل اولیای خاص خودش به او توجه کند.

همان اندازه که تو به یاد امام باشی، او هم به یاد توست. نمی شود آدمی به یاد خدا نباشد؛ اما توقع داشته باشد که خدا مثل اولیای خاص خودش به او توجه کند.

خبرگزاری مهر، گروه دین و اندیشه: آیت الله موسوی اصفهانی در کتاب گرانسنگ مکیال المکارم احادیثی را که دلالت بر این ویژگی امام مهدی (عج) می کنند، اشاره نموده است: «محبّت آن حضرت علیه السّلام به مؤمنان و محبّت مؤمنان به آن حضرت از مهم ترین انگیزه های دعا کردن برای آن حضرت و درخواست تعجیل فرج آن جناب از پروردگار متعال است.

و اما: دسته های مختلفی از اخبار بر محبّت آن حضرت علیه السّلام نسبت به مؤمنین دلالت دارد، از جمله:

- ۱- احادیثی که دلالت می دهند: امام ... به منزله والد مهربان و پدر شفیق و برای آن ها از پدر هم مهربان تر است.
- ۲- اخباری که دلالت دارد: شیعیان به منزله برگ های برای درخت امامت هستند.
- ۳- روایاتی آمده که: امام به خاطر حزن شیعیانش محزون و در مصایب آن ها متأثر و در بیماری آن ها متألم می گردد.
- ۴- احادیثی که دلالت می دهند: امام علیه السّلام برای شیعیانش و در حق آنان دعا می کند.
- ۵- روایاتی دلالت دارد که: امام علیه السّلام انفال و مانند آن را برای شیعیانش در زمان غیبت مباح نموده است.
- ۶- اخباری دلالت می دهند که: امام علیه السّلام برای دوستانش دادرسی می کند، در موارد بسیار نیز این امر اتفاق افتاده که بعضی از آن ها را در این کتاب آورده ایم.
- ۷- آنچه دلالت می دهد که امام علیه السّلام در تشییع جنازه مؤمن حاضر می شود.
- ۸- احادیثی که حاکی از گریستن امامان علیهم السلام هنگام گرفتاری دوستانشان و هنگام وفاتشان و غیر این ها می باشد.

با توجه به موارد فوق الذکر؛ ما هرچه داریم، به واسطه فیض و لطف و محبّت اهل بیت است؛ اما ایشان در برابر محبّت بیکرانشان چیزی از ما نمی خواهند؛ چرا که محبّت ایشان علیه السلام خدا گونه است؛ ولی شرط محبّت این است که ما نیز شرط وفا را نگه داریم.

هر قدر ما در برابر عنایت و مولاپیمان سپاسگزارتر و قدردان تر باشیم، از محبّت های ویژه حضرت بیش تر استفاده خواهیم کرد و اگر خدای ناکرده، محبّت های الهی مولاپیمان را ناسپاسی و فراموش کنیم، برخلاف مقتضای محبّت و وفاداری عمل کرده و در نتیجه، خودمان را محروم ساخته ایم. از بهترین اوقات عمر که انسان طعم محبّت را به خوبی می چشد، دوران جوانی است.

آدمی در دوران کودکی و خردسالی، محبّت را با نوعی ادراک ناآگاهانه درک می کند. کودک، محبّت مادر، پدر و نزدیکان خود را می فهمد؛ ولی لذت آن را آگاهانه درک نمی کند و در نتیجه، قدرش را نمی داند؛ اما از آغاز دوران بلوغ به بعد، مزه محبّت را خیلی خوب می چشد. این ویژگی، مخصوص دوران جوانی است و بعد، شیرینی محبّت در این سطح باقی نمی ماند؛ به این جهت [جوانانی] که در این دوران طلایی و پر بها زندگی می کنند.

یادآوری می کنم که قدر این دوران را بدانید و از محبّتی که در دل هایتان موج می زند، به نیکوترین شکل استفاده کنید. بدانید که چه کسی را باید دوست بدارید و به چه کسی باید دل بدهید. کسی شایسته دلدادگی است که هیچ چشم داشتی از ما نداشته باشد؛ هیچ گاه ما را از یاد نبرد، و به هر مقدار ما لیاقت و ظرفیت محبّت او را داشته باشیم، او مضایقه نکند.

آدمی وقتی کسی را دوست می دارد، دلش می خواهد محبوبش نیز به یاد او باشد. اگر شخصی بداند که

رفیقش در عین دوری ظاهری، دلش همواره متوجه او است، به وفاداری چنین رفیقی افتخار خواهد کرد. حال اگر بدانیم محبوبی داریم که هیچوقت فراموشمان نمی کند و به محض این که به او توجه قلبی بیاییم، پاسخمان می‌دهد؛ گوید، بهترین یار و رفیق خویش را یافته ایم. او همان امام رؤوفی است که اگر در دلت هم صدایش کنی و بگویی:

السلام علیک یا ابی‌صالح، پاسخت را می‌دهد؛ با این اوصاف، آیا کسی بهتر از او پیدا می‌شود تا آدمی دوستی اش را به او هدیه بدهد؟ هرچه خوبی وجود دارد، در وجود مقدس حضرت جمع است؛ هر صفت و خصلت دوست داشتنی را که فرض کنی، بهترینش را داراست؛ پس قدر این دل‌های پاکتان را بدانید و بکوشید دل‌هایتان را به او بدهید که او شایسته دلدادگی است. هرچه می‌توانید به یاد او باشید تا او بیش‌تر به یاد شما باشد.

رابطه بین ما با محبوب‌های حقیقی فقط گزاره ادبی و شاعرانه نیست؛ بلکه حقیقت ثابت است. آدمی آن گاه که کسی را دوست می‌دارد، دلش می‌خواهد محبوبش نیز به یاد او باشد. این فقط آرمانی شاعرانه نیست.

قرآن می‌فرماید: به یاد من باشید تا به یادتان باشم ، قَدْ كُرُونِي أَذْكَرُكُمْ (۲)

گاهی یک شعر حکیمانه آن قدر زیبا است که هیچ چیز دیگری جای آن را نمی‌گیرد.
إِنَّ مِنَ الشَّيْعِرِ لِحِكْمَةٍ؛ همانا بعضی از اشعار، دربردارنده حکمتی عمیق است. حافظ رحمه الله در بیتی می‌گوید:

گرت هواست که معشوق نگسلد پیوند *** نگاه دار سر رشته تا نگه دارد

یکی از اصحاب امامان خدمت امامش مشرف شد و گفت: آقا! می‌خواهم بدانم موقعیت من نزد شما چگونه است؟ فرمود: ببین موقعیت و منزلت ما نزد تو چه اندازه است.

به همان اندازه ای که تو به ما اهمیت می‌دهی، ما هم به تو اهمیت می‌دهیم. به همان اندازه که تو به یاد ما باشی، ما هم به یاد تو هستیم. نمی‌شود آدمی به یاد خدا نباشد؛ اما توقع داشته باشد که خدا مثل اولیای خاص خودش به او توجه کند.

رابطه ای طرفینی است. سر رشته را که تکان می‌دهد، آن طرف هم تکان می‌خورد. اگر می‌خواهی ارتباط محفوظ باشد، کلید ارتباط دست تو است. دکمه توجه را فشار بده تا بی درنگ ارتباط برقرار شود. راه دوری در پیش نیست؛ بلکه توجهی خالصانه کافی است. (۳) این رابطه ای واقعی است.

منابع:

۱- مکیال المکارم ص ۲۸۸-۲۸۷

۲- آیه ۱۵۲ سوره بقره

۳- آفتاب ولایت، آیت الله مصباح یزدی صص ۱۵۱-۱۵۲